

чето, погалихъ го. То извед-
нажъ навири глава. Нѣколко
капки потекоха отъ очитѣ му.

— Сираче! — помислихъ
си азъ, и сърдцето ми се сви
отъ горчива мжка. Доплака ми
се. Взехъ едно залъче отъ пит-
ката и му го подадохъ. То го
пое. Дветѣ капки паднаха на
чула и свѣтнаха като сребро.
Очитѣ ми не се отдѣляха отъ
него.

— И животнитѣ ли плачатъ!
— попитахъ азъ дѣда.

— Плачатъ я. Само не мо-
гатъ да говорятъ!

Стана ми много жаль. Сърд-
цето ми скочи. Азъ прегър-
нахъ сърнето и заплакахъ съ
гласъ.

— Защо плачешъ, бре? —
попита дѣдо Спасъ.

— Защото си нѣма майка! —
презъ сълзи отвърнахъ азъ.

А сърнето ме ближеше задъ
ухото, сякашъ искаше да ми
каже нѣщо.

Григоръ Угаровъ

ДОБРО ЗА ДОБРО

(Народна приказка)

Едно момче чуло, че ще се
жени царската дъщеря, та
тѣгнало да я иска. По пжтя
видѣло много пчели. Дъждъ за-
валѣло. Пчелитѣ литнали да
бѣгатъ, но дъждътъ ги из-
мокрилъ и тѣ паднали на зе-
мята. Момчето си свалило
дрехата и покрило пчелитѣ.
Като престаналъ дъждътъ, то
си дигнало дрехата да си върви,
но пчелитѣ завикали: „Поча-
кай, бате, ти ни спаси живота,
и ние искаме да ти направимъ
една добрина. Вземи отъ насъ
едно крилце и, когато ти по-
трѣбваме, нагрѣй го на огъня,
ние ще те намѣримъ да ти по-
могнемъ!“ Момчето взело крил-
цето и трѣгнало.

По-нататъкъ, край гората,

завалѣло градъ. Момчето се
спрѣло подъ едно криво дърво,
а тамъ наблизу имало мравки,
които треперѣли отъ страхъ,
че ще ги избие градушката.
Момчето ги покрило съ дре-
хата си. Престанала градуш-
ката, и то взело дрехата да
си отива, но мравкитѣ зави-
кали следъ него: „Бате, бате,
ти ни спаси живота, но ние
нѣмаме съ що друго да ти се
отплатимъ: вземи отъ насъ
едно крилце и го пази. Когато
ти потрѣбваме, нагрѣй го на
огъня. Кжлето и да си, ние
ще те намѣримъ и ще ти по-
могнемъ!“ Момчето взело крил-
цето и продължило пжтя си.

Стигнало при царя и му ка-
зало, че иска дъщеря му. За-